

LEONIE MACK

Pařížské noci

KAZDA

LEONIE MACK

*Pařížské
noci*

KAZDA

Pokud tato publikace obsahuje odkazy na webové stránky třetích stran, nepřebíráme za jejich obsah žádnou odpovědnost, protože je nepřijímáme za své, ale pouze odkazujeme na jejich stav v době prvního zveřejnění.

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: říjen 2025
ISBN: 978-80-7670-277-6
Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.
Nové sady 2, 602 00, Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486

Původní název: Twenty-One Nights in Paris
Copyright © 2022 Leonie Mack
First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.
Translation rights arranged through The Agency srl of Vicki Satlow.

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková úprava: Zuzana Klimšová
Korektura: Sylva Martinásková
Sazba: ARTEDIT, spol. s r.o., Praha
Návrh obálky: Pavel Ševčík
Tisk a vazba: TNM Print, s.r.o., Nové Město

ISBN: 978-80-7670-256-1

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, KARAVELA, Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA
a Knižní velkoobchod Pemic.

Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.

*Pro mou drahou přítelkyni Sarah R. –
za všechny krásné chvíle (včetně těch v Paříži)
a za mnoho dalších, které nás ještě čekají.*

KAPITOLA 1

„Proč drží svou vlastní useknutou hlavu?“ Ren se znechuceně ušklíbla na otlučenou kamennou sošku, která stála opřená o stůl její přítelkyně Malou. Nebyla to zrovna běžná ukázka beaux-arts ani haute couture, jaké se obvykle objevují na aukcích výtvarného umění, ale tahle morbidní socha byla nepochybně starožitná.

Když Malou neodpověděla, Ren se rozhlédla po přeplněné kanceláři ukryté pod břidlicovou střechou honosné kamenné budovy. Kdyby přitiskla tvář na sklo vikýřového okna, mohla by v dálce mezi komíny a střechami zahlédnout nádhernou štíhlou siluetu Eiffelovy věže. V patrech dole pod nimi se nacházely rozsáhlé galerijní prostory společnosti Asquith-Lewis, proslulé aukční síně obchodující s uměním. Kousek odtud se táhla alej platanů lemující Avenue des Champs-Élysées – velkolepou hlavní třídu slavného města.

„Tu hlavu si nesl z Montmartru až do kláštera v Saint-Denis,“ vysvětlila nakonec Malou, zatímco opatrně otáčela sošku, prohlížela ji a zapisovala si poznámky. Ren čekala, že bude Malou pokračovat ve výkladu, ale ta už nic dalšího neřekla.

„Člověk by si mýsl, že si ji dá aspoň do tašky,“ zamumlala Ren, ale Malou byla ponořená hluboko do práce a Ren ji jenom rozptylovala.

Jelikož teď byla technicky vzato zaměstnavatelkou své nejlepší kamarádky, asi by to dělat neměla. „No každopádně si nejsem jistá, jak by se vyjímal na mém krbu,“ poznamenala.

„No jistě, aby ti to nezkazilo tu tvoji uhlazenou instagramovou image, za kterou vděčíš expertům na sociální sítě z Asquith-Lewis,“ odsekla Malou. „Ale tenhle kousek pochází z pozůstalosti Pierra Leclercqa. Už to samo o sobě stačí k tomu, aby se prodala.“

Ach ano – to důležité umění vyhrávat pozůstalostní aukce, v němž vynikala její babička. Vždycky vtipkovala, že to bude tím, že má sama blízko do hrobu. Ren tomu ale nikdy nevěřila. Babička byla příliš houževnatá na to, aby jen tak natáhla bačkory.

Na stole za tou děsivou soškou si Ren všimla kousku vitráže zasazené do dřevěného rámu. Na sytém modrém pozadí byli tři muži s korunami a barevnými rouchy, orámovaní silnými, nepravidelnými olověnými spoji.

„Tohle je ideální na aukci těsně před Vánoci. To je taky z Leclercqovy pozůstalosti?“

„Zdá se, že to byl vášnivý sběratel historických předmětů,“ odpověděla Malou. „Od té doby, co měly Hry o trůny takový úspěch, se tenhle styl někomu do vkusu určitě trefí.“

„Půjdeš se mnou dnes na večeři?“ zeptala se Ren. „V neděli se vracím domů. Když teď nejси v Londýně a skoro se nevidíme, tak mi aspoň jednou dovol, abych tě pozvala do hotelu Ritz.“

„Nebude to trochu divné? Myslím, že se na mě Charlie pořád zlobí kvůli té výpovědi.“

„Charlie... se mnou tentokrát nepřijel.“

„Ne? Vždyť s tebou jezdí vždycky.“

„No, všechno je jednou poprvé,“ zamumlala Ren a v krku se jí udělal knedlík.

„Dobře, přijdu – ale jen pokud mi dovolíš, abych ti to příště oplatila,“ usmála se Malou. „Kousek od mého bytu je naprosto úžasné pouliční bistro, kde připravují jídlo typické pro Pobřeží slonoviny.“

„Jaké... hygienické osvědčení vlastně potřebuje takové pouliční bistro?“

„Ty jsi ale snob!“ řekla Malou s láskyplným úsměvem. „Vážně nechápu, proč jsme kamarádky.“

Ren se pokusila o úsměv. Věděla, že Malou si dělá legraci, ale přátelství pro ni bylo citlivé téma. Zvlášť od chvíle, kdy si musela přiznat, jak málo kamarádek ve skutečnosti má. Nechtěla ani pomyslet na to, jak osaměle by se teď cítila, kdyby se s ní Malou před pěti lety nerozhodla kamarádit – a to jen proto, že jí byla sympatická. „Ty moc dobře víš, proč jsme kamarádky,“ odvětila Ren dotčeně.

„Protože sis tehdy potřebovala domlouvat schůzky se svým snoubencem a já jsem mu dělala asistentku!“ rozesmála se Malou. „Když jsem dostala tuhle práci a odstěhovala se zpátky do Paříže, bála jsem se, že mě ta jeho nová asistentka nahradí.“

„Tebe nikdo nikdy nenahradí,“ řekla Ren upřímně. V poslední době už řešila všechno přes Charlieho novou asistentku, jen aby se s ním nemusela vídat osobně. „Kdybych neměla takovou radost, že jsi tu práci dostala, byla bych na tebe našťavaná, že ses na mě vykašlala.“

„Vykašlala jsem se na Charlieho. Ne na tebe.“ Vykašlat se na Charlieho, pomyslela si Ren trpce, to bude možná další věc, kterou budou mít společnou.

„Tak dobře, pojďme na tu večeři. Kamkoliv, jen ne do Ritzu,“ trvala na svém Malou.

„Co máš proti hotelu Ritz?“

„Vždyť chodíš jen tam. Neříkám, že si máš nechat zaplést copánky nebo se nechat potetovat, ale v Paříži je devatenáct dalších obvodů, kde jsi nikdy nebyla – nebo osmnáct, když teda sem do osmého občas přijedeš.“

„Už jsem byla i v sedmém.“ „No jistě. Na Eiffelovce, předpokládám?“

„Ne, v Musée d'Orsay. Na Eiffelovce jsem nikdy nebyla.“ Ren se podívala z okna a potlačila povzdech. „Nechám tě pracovat. Napiš mi, až skončíš, a sejdem se v Ritzu.“

„Říkala jsem, že do Ritzu nechci!“

„Jen se tam sejdem.“

„Ty mě chceš vlákat do Espadonu!“ obvinila ji Malou – a nebyla daleko od pravdy. Espadon byl Reninou nejoblíbenější restaurací v Ritzu.

„Jen si to představ – mušle svatého Jakuba, vepřové medailonky ve vlastní šťávě... nebo salát s humrem!“

„Já si myslím, že máš strach ze změny,“ odvětila Malou. Netušila, jak moc blízko pravdě je.

Renin telefon zavibroval. Vytáhla ho ze své zářivě bílé kožené kabelky, a jakmile si přečetla tu krátkou zprávu, zatajil se jí dech. Hrdlo se jí stáhlo. Ne... Ne teď. Ne takhle. Ještě na to nestihla připravit firmu ani babičku – ani svět.

Panebože, takže to celou dobu držela pohromadě úplně zbytečně. Do háje!

„Jsi v pořádku?“

Snažila se rychle zhasnout displej, aby Malou něco nezahlédla. Ne že by na tom záleželo – těch pár slov ve zprávě znamenalo, že se to Malou stejně brzy dozví. Možná ještě dnes.

Do háje! A zrovna před Vánoci, na konci roku. Investoři se zhroutí – po tom všem, co babička udělala, aby firmu vybudovala.

Jako na zavolanou telefon zazvonil – na displeji se objevila babiččina tvář. Ren hovor rychle odmítl. *Promiň, celou dobu ti lžu, zatímco se snažím zachránit naši pověst, poté co mě Charlie opustil* neznělo jako něco, co by na ni mohla jen tak vyhrknout po telefonu.

„Ren? Vážně mě děsíš. Jsi bílá jako stěna!“

„Musím odjet. Hned teď.“

„Odjet? Kam?“

„Zpátky do Londýna. Omlouvám se za tu večeři.“

„Je tvá rodina v pořádku? Charlie?“

„Ano, všichni jsou v pořádku.“ Tedy alespoň do chvíle, než se to babička dozví a dostane infarkt. Roztržitě si pohrávala se starožitným zásnubním prstenem s diamantem broušeným do tvaru marquise. Nosila ten čtyřkarátový klasický kousek od Cartieru na levé ruce déle než rok, ale teď jako by ji začal pálit.

Ren měla chuť utéct zpátky do hotelu Ritz, schovat se pod vyšívanou hedvábnou peřinu a zapomenout na to, kým je. Ale svět jí to stejně připomene. Jmenuje se Irena Asquith-Lewisová – a do večera to bude vědět každý.

Bez rozloučení vyběhla z Malouiny kanceláře a přidržovala se zábradlí mramorového schodiště, když klopýtala přes galerie dolů do přízemí. V hale odbyla fotografa a asistentku pro sociální sítě, kteří tam na ni čekali. Musela se vrátit do Londýna a vymyslet nový plán – i kdyby to znamenalo, že si bude muset promluvit s Charliem.

Vyrazila prudce ven dvojími dveřmi a začala hledat v kabelce telefon, aby zavolala svému pařížskému řidiči. Zpráva tam pořád byla.

Všichni to vědí. Omlouvám se.

Odstranila ji z obrazovky a vytočila číslo.

Bílel byl příliš taktní na to, aby komentoval, jak se Ren tiše snaží popadnout dech na zadním sedadle jeho mercedesu. Dovezl ji zpátky do hotelu, počkal, než si naházela věci do kufru a zaplatila účet. O necelou půlhodinu později jí asistentky poslaly do telefonu jízdenku a Ren už mířila na Gare du Nord, aby stihla vlak v pět odpoledne.

Normálně by ji děsila představa, že bude cestovat sama za soumraku, ale teď se strchovala jen o babičku a o to, jak tenhle zmatek napraví. Měla na to šest měsíců – a selhala.

Ren tupě zírala ven, aniž by cokoli vnímala, a pařížské bulváry jí za oknem splývaly do rozmazané šmouhy. Jako by se všechno zhroutilo naráz. Celých šest měsíců držela své zoufalství i tajemství pod pokličkou – a teď to bylo všechno k ničemu.

Charlie Routledge ji nechce za ženu. Co to znamenalo pro plánované sloučení jejich rodinných podniků – tedy ideální spojení realitního impéria a aukční síně se staletou historií? Těžko říct. Ale Ren

si byla jistá, že nic dobrého.

A co to znamenalo pro ni samotnou? Dědičku a významnou společenskou osobnost, ztělesnění značky Asquith-Lewis, která stavěla na výjimečnosti a kontaktech v nejvyšších společenských kruzích. Jenže jí bylo třicet a byla sama. Její životní styl jí téměř znemožňoval potkat někoho nového.

Charlie byl ideální. Starý rodinný přítel, milý, pohledný – a měli toho spoustu společného. Aspoň si to myslela. Sdílel její vizi dokonalých sociálních sítí a chápal očekávání, která na ně kladl rodinný podnik. Jenže to očividně nestačilo.

Černé auto zpomalilo v hustém provozu a Ren se konečně trochu vzpamatovala. Červená světla auta před nimi byla rozostřená. Stěrače běžely naplno. Bulvár se leskl ve slábnoucím prosincovém světle. Vůz se pozvolna zastavil.

„Moc se omlouvám, slečno Ren,“ řekl Bilel. Posunuli se o pár metrů dopředu. Ren pohlédla z okna a zkontrolovala mapu v telefonu.

„Vystoupím tady. Nádraží je kousek.“

„Ale prší!“ namítl Bilel.

To počasí se ke mně hodí. „To bude v pořádku,“ hlesla – a nemyslela tím jen déšť. Pohlédla na oblohu a přála si, aby světlo ještě chvíli vydrželo. Kdyby se setmělo dřív, než dorazí na nádraží, přibýly by další komplikace.

„A co váš kufr?“

Ren s hrůzou pomyslela na tu obří obludu s přezkami a monogramem ležící v kufru auta a znovu se jí sevřel žaludek. „Zvládnou to,“ zamumlala. „Musím. Ještě jednou děkuji, Bileli.“ Náhle pocítila nečekaný záchvěv smutku, že musí Paříž opustit. Telefon v kapse jí nepřestával vibrovat. Aspoň tady v Paříži bylo všem ukradené, že nějakou dědičku nechal snoubenec, a ještě k tomu musí v dešti sama dojít na nádraží.

„Zastavím vám u chodníku,“ řekl Bilel a stočil volant. Kolo narazilo do obrubníku, jak se snažil zaparkovat co nejbliž.

Ren vířily v hlavě všelijaké myšlenky. Prudce otevřela dveře – a ihned s výkřikem ucukla. Někdo pronikavě zařval: „Putain!“ a ozvalo se kovové skřípání.

Přikrčila se na sedadle a zakryla si hlavu rukama, když se roztříštilo okno. Následoval dutý náraz a dlouhé sténání. Pak bouchly Bilelovy dveře a bylo slyšet rozrušené hlasy v arabštině – svět kolem byl najednou znovu ostrý a jasný.

Tolik k tomu, že „to bude v pořádku“.

Na vozovce ležel cyklista, nohy měl zaklíněné v rozbitém kole a nehýbal se. Přestože Ren divoce bušilo srdce, okamžitě vystoupila z auta. Bilel se ji pokoušel zadržet, ale nenechala se.

Když spěchala ke zraněnému, zaslechla nějaký zvuk, jako by jí spadl telefon, ale nevěnovala tomu pozornost. Klekla si k muži, opatrně mu narovнала ruku a chytila jej na rameni a u pasu za koženou bundu, aby ho převrátila do stabilizované polohy. Podpírala mu hlavu a snažila se mu rozepnout helmu. Pak si rozevřela svůj kašmírový šátek a složila mu jej pod hlavu jako polštář. Zhluboka a klidně dýchala, aby potlačila paniku, a prohlížela ho, zda není zraněný.

Muž měl černé kudrnaté vlasy, které mu padaly přes obličej. Jeho tvář byla porostlá asi centimetr dlouhým strništěm. Přejela mu rukama po hlavě a snažila se najít jakýkoli náznak zranění. Vtom si všimla, že má na krku vytetovaný nápis psacím písmem. Ren se nemohla zbavit myšlenky, že by to mohlo být důležité znamení pro identifikaci těla, ale žádnou krev nikde neviděla.

Zaklela, když si uvědomila, že měla nejdřív zkontrolovat dýchací cesty. Přiložila ucho k jeho ústům a s úlevou pocítila jeho dech na svém uchu. Než se stačila odtáhnout a prohlédnout zbytek jeho těla, doširoka otevřel oči a zadíval se na ni.

Měl jemné, tmavé oči s hustými řasami. Zhluboka se nadechl a ona cítila, jak jí vydechl do tváře. Jeho oči byly příliš tmavé na to, aby mohla zkontrolovat zornice kvůli známkám otřesu mozku, ale přesto to zkusila.

Dýchal pravidelně. Trochu se od něj odtáhla, ale stále se necítila natolik jistá, aby mu sundala ruku z hlavy – nebo od něj odvrátila pohled. Měl oválný obličej s výraznými lícními kostmi a husté, mírně zakřivené obočí. Byla to bezpochyby zajímavá tvář.

Studené kapky deště jí stékaly po krku, zrzavé vlasy jí zplihly a ze svetříku se stal promoklý kus kašmíru. Stále držela v dlaních jeho tvář a zírala mu do očí, až skoro nemohla uvěřit, že je to někdo neznámý.

Najednou muž sraštil čelo a odvrátil zrak, krátce pohlédl na své nohy a zkusmo se pohnul.

„Opatrně,“ řekla tiše a doufala, že rozumí anglicky. „Možná jste zraněný.“

Znovu se na ni podíval a zvedl ruku před její tvář, vyhrnul si rukáv a ukázal zápěstí. Zpod manžety vykukovaly geometrické vzory výrazného tetování.

„Mám puls?“ zeptal se. Špatně vyslovil „u“ a Ren byla natolik vyvedená z míry jeho vážným výrazem, že si uvědomila, že žertuje, až když mu sáhla po ruce.

Váhavě mu uchopila zápěstí a přitiskla prsty na teplou kůži. Pod konečky slabě cítila puls.

„Myslím, že to přežijete,“ zašeptala a odvrátila od něj oči. „Byla to moje chyba. Neměla jsem vystupovat z auta přímo na cyklostezku – zvláště když jsem se ani nerozhlédla. Jestli bude cokoliv potřeba, zaplatím to...“

„C'est bon, ça va. Je to v pořádku. Jsem v pohodě.“ Zkusil se zvednout a tiše přitom zasténal.

„Zůstaňte ležet! Bilele, zavolejte záchranku!“

„Vraiment... opravdu. Můžu zkontrolovat svoje vélo, teda kolo?“

Ren se podívala na jeho zničené kolo, které bylo celé pokroucené a leželo u obrubníku. Za ním byl jednokolový vozík, který se převrátil a vysypalo se z něj pár krabic do jízdního pruhu pro autobusy. Nejenže toho chudáka zřejmě zranila, ale vypadalo to, že mu i dočasně vzala možnost výdělku – alespoň než bude mít opravené kolo.

Chytila ho za paži a opatrně mu pomohla vstát. „Nedělejte si starosti. Všechno vám nahradím, pokud nebudete moct pracovat, dokud se kolo neopraví. Zavezeme vás do nemocnice a... dáte mi vědět, kolik to bude stát, já... Tady, vezměte si peníze, co mám u sebe.“

Ren se vrhla pro kabelku ležící na podlaze auta a vytáhla z ní svazek eurobankovek. Muž se zadíval na hotovost, ale peníze si nevzal, ani když mu je celá rozrušená strkala přímo pod nos.

Sehnul se, zvedl ze země její šátek a podal jí ho. Proč si ty peníze nebere? Chce ji snad zažalovat? Na to má samozřejmě právo.

„Nechte mě to vyřešit,“ prosila. „Můžu zaplatit svému řidiči, aby za vás dnes doručil zbytek těch balíčků. Kdyby váš zaměstnavatel...“

Nečekaně se zasmál – krátce a ostře. „Nejsem kurýr.“ Pročísl si rukou rozčuchané vlasy. Způsob, jakým vyslovil slovo „kurýr“, byl tak krásně melodický, až připomínal zpěv. Ren si všimla, že jeho přízvuk je mnohem silnější než u zaměstnanců Asquith-Lewis. Několik vteřin jen žasla, jak to hezky zní, když mluví, než jí konečně došlo, co vlastně řekl. Byla z toho zmatená.

„Cože?“

KAPITOLA 2

Sacha opatrně vykročil vpřed, aby vyzkoušel, zda může chodit. Zdálo se, že nemá nic zlomeného. Bolelo ho rameno, ale bolest začínala pomalu ustupovat.

S povzdechem si prohlédl zničené kolo a opřel si ruce v bok. Cizinka – žena s hřejivým dotekem a drahými botami – ho následovala, ale on zvedl zdravou ruku a zastavil ji. Všude kolem se válely střepy – ne moc, díky kvalitnímu bezpečnostnímu sklu, ale dost na to, aby si uvědomil, že ho přilba ochránila před vážným zraněním. Ohlédl se a viděl, že žena stále svírá svazek bankovek.

„Schovejte ty peníze,“ procedil skrz zuby a měl co dělat, aby se nezačal smát nad absurditou celé situace.

Ještě před chvílí zběsile šlapal na kole po Boulevard de Magenta a pak z ničeho nic letěl přes řídítka a spadl na kamennou dlažbu, poté co prorazil hlavou okno u auta té ženy.

A kdyby to snad nebylo dostatečně surreální, tak když otevřel oči, uviděl tu ženu – jakoby v mlze, něžnou, neskutečnou... vyplňující celé jeho zorné pole.

Její sametový hlas mluvící uhlazenou a snadno srozumitelnou angličtinou mu pomohl překonat šok vyvolaný přívalem adrenalinu.

Se slábnoucím sluncem za jejími zády a hlavou plnou zmatených myšlenek si nebyl jistý, jestli si ji jen nepředstavuje. Teď už měl jasnou mysl, ale ona stále vypadala jako ze snu – s těmi svými zrzavými vlasy, které vlastně nebyly zrzavé, ale spíš jasně oranžové, s bledou tváří, nevýraznými rysy, ztuhlým držetím těla a na míru šitým oblečením.

A pak ty její oči... hnědé jako karamelový sirup, zářivé a jasné.

„Držte se vzadu, slečno Ren,“ zavolal řidič, který k nim rychle přiběhl. Sacha si nebyl jistý, jestli slyšel dobře. Řekl „reine“? Královna? Byl poněkud zmatený a upřímně doufal, že to nebylo kvůli ráně do hlavy.

Ale dost bylo snění. Už měl být někde jinde, jenže když se z jeho kola stal pokroucený kus kovu, neměl se tam jak dostat.

Obrátil se na řidiče. „Pourriez-vous m'aider?“ zeptal se ho a ukázal na krabice blokuující cyklostezku a zasahující až do pruhu pro autobusy.

„Je m'en occupe,“ ujistil ho řidič a natáhl se po jednom z balíků. Místo toho, aby je naskládal na chodník, jak Sacha zamýšlel, otevřel kufr auta a začal balíky nakládat tam.

„Non, non, non!“ vykřikl Sacha a chytil se za rameno, když mu bolest znovu vystřelila do celé ruky.

„Jste zraněný!“ Žena ho jemně vzala za paži a otočila k sobě. „Musíte si to nechat ošetřit. Bilel vás odveze, kam budete potřebovat, ale nejdřív vás vezmeme do nemocnice.“

„Můžu zavolat kamarádovi,“ trval na svém. „Nemusíte si se mnou dělat starosti.“ Stejně se s Josephem potřeboval spojit, i když ten by se o něj pravděpodobně strachoval stejně jako tato neznámá žena.

„Nemůžete mi říkat, ať si nedělám starosti, když jsem právě způsobila nehodu! Pojdte k nám do auta,“ řekla a zatáhla ho za zdravou ruku.

„Mohu ho odvézt do nemocnice sám, slečno,“ ozval se řidič. „Ještě byste stihla vlak.“

„Ne, nikam nepojedu, dokud nebudu mít jistotu, že je v pořádku.“ Při těch slovech pocítil mrazení v zátylku, ale ignoroval to. Pravděpodobně to byl podrážděný nerv od zraněného ramene.

„Já ho odvezu,“ trval na svém řidič. „Co by na to řekla vaše babička?“

„Jděte, ať stihnete svůj vlak,“ pobídl ji Sacha. „Pojedu s vaším řidičem do nemocnice. Je vous promets.“ Ty její oči... ten pohled, v kterém bylo tolik upřímného citu, v něm vyvolal spoustu otázek, na něž nikdy nedostane odpověď. „Je vous en prie. Allez-y.“

„Pojedu do nemocnice s vámi.“

Řidič mlaskl jazykem, ale už nic nenamítal, jen popadl další balík. Než však došel k autu, rozmočené dno krabice povolilo a obsah se s řinčením vysypal na silnici.

Sacha se vrhnul vpřed, aby zachytil, co mohl, a jen tak tak se nesrazil s tou ženou, která udělala totéž. Zvedla stříbrnou tabatěrku a bronzovou kávovou konvičku, zvědavě si je prohlédla a mírně podezřívavě na něj pohlédla. On její pohled ignoroval a vzal jí ty věci z ruky, aniž by se odvážil zkontrolovat, zda nejsou poškozené. Nic jí do toho nebylo, proč převáží drobné starožitnosti. Už jednou ho špatně odhadla. Další omyl nehraje žádnou roli.

Sacha zvedl další krabici a snažil se přitom potlačit bolest v rameni. Na to teď nebyl čas, zvláště ne s Josephovým vánočním shonem příští víkend a s tím vším šílenstvím v jeho životě a práci.

Došel k zadnímu světlu mercedesu a Bilel mu vzal krabici z rukou. Kufr už byl zaplněný jeho krabicemi a velkým vzorovaným kufrem, který ladil s drahými botami té ženy a jejím ještě luxusnějším vystupováním.

Pak se Sacha vydal pro své kolo. Při pohledu na něj se zašklebil a odtáhl jej z cyklostezky. Vozík za kolem byl jen kus harampádí, který ani nezamykal a nikdy mu ho nikdo neukradl. Kolo přece jen zamkl, jelikož měl strach, aby ho někdo neodvezl jako šrot. Ale koneckonců tohle byla Paříž, zdejší úřady nikdy nefungovaly moc rychle. Bude potřebovat nové přední kolo, ale zbytek by si snad mohl dokázat opravit sám. Dveře auta byly poškozené mnohem víc.

Bilel vytáhl kartáč a odstranil střepy ze zadního sedadla, přesně tam, kde musela žena sedět. Sacha se zamračil a obrátil se k ní.

„Et vous alors, ça va? A vy jste v pořádku... madame?“

„Ren,“ rychle ho opravila. „Irena, ale říkejte mi Ren. Ne madame.“ Takže to nebyla „reine“. „Ano, jsem v pořádku.“ Jako by si teprve teď uvědomila, co tím myslel, podívala se na ruce a uhladila si vlhké vlasy.

Ve vlasech se jí zachytil úlomek skla, který se zaleskl ve světle pouliční lampy.

„Tady,“ řekl a opatrně jí střep vytáhl. Nebyl ostrý, ale zachytil se jí ve vlasech a ještě více jí rozcuchal drdol.

S úsměvem mu poděkovala. „A vy jste...?“ Cívil na tu krásnou ženu jako nějaký oněmělý blázen.

Rychle odvrátil pohled a odkašlal si. „Sacha,“ řekl stručně. Pak si všiml, že na silnici u předního kola něco leží, sehnul se, aby to zvedl – a zjistil, že je to telefon. Displej byl rozbitý a kryt prasklý.

Podal jí ho. „Ten je váš?“

Popadla ho. „Sakra!“ zaklela, když se jí ho nepodařilo zapnout.

„To mě mrzí.“

„Prostě... jsem měla špatný den.“

„Musíte si sednout dopředu, slečno. Zatím to okno zalepím páskou. Nemocnice není daleko,“ přerušil je Bilel.

„Pokud je Sacha zraněný, měl by sedět vepředu on,“ namítla.

Bilel znovu nespokojeně mlaskl, ale neodporoval. Jen se dlouze zadíval na Sachu a pak ochrannitelsky odvedl Ren kolem auta na druhou stranu.

Opatrnost řidiče Sachu přiměla, aby to ještě jednou zkusil: „Co kdybychom nejdřív jeli na Gare du Nord a až pak do nemocnice? Nádraží není daleko.“

„A co když máte nějaké poranění hlavy? Příznaky se nemusí projevit hned. Můžu jet pozdějším vlakem, ale neodpustila bych si, kdyby...“ Bezradně rozhodila rukama. Sacha si povzdechl a přikývl. Večer v Josephově dílně je v háji.

* * *

Nemocnice byla typickým labyrintem nekonečných chodeb a matoucích cedulí, navíc ještě ve francouzštině, ale Ren měla překvapivě jasnou hlavu. Nemohla nijak ovlivnit následky svého náhlého veřejného rozchodu s Charliem, ale mohla napravit svou hloupost, když zranila neznámého muže.

Neznámého muže jménem Sacha. Pokud si předtím myslela, že Sacha je ženské jméno, nyní už by ji to ani nenapadlo. Jen těžko si mohla nevšimnout jeho širokých ramen a klidného, ale pevného držení těla. Byl spíš štíhlý než svalnatý a nijak zvlášť vysoký. Pohyboval se s jistotou – rychle a účelně, bez elegance, což se jí líbilo. A její oči neustále sklouzávaly k tetování na jeho krku.

„Nebolí vás hlava?“ zeptala se, když usedli v čekárně.

„Ne,“ odpověděl. Pomohla mu opatrně vysvléknout bundu. Jeho hrubý vlněný svetr byl našťastí suchý na rozdíl od jejího promočeného svetříku, který ležel na hromadě vzadu v autě. Než vběhla do nemocnice, ve spěchu na sebe hodila jiný svetr, ale vlasy měla pořád vlhké. Možná si měla raději vzít kabát.

„Myslím, že jste byl pár minut v bezvědomí, ale nevím, jak dlouho,“ řekla.

„Bude to v pořádku.“

Zvedla oči a uvědomila si, že má ruce sevřené v pěst. Mluvil k ní klidným tónem, skoro jako kdyby ona byla pacient. „Vypadá to, že se můj špatný den přenesl i na vás.“

„Un malheur n'arrive jamais seul,“ řekl tiše. Ren si tu větu šeptem zopakovala a snažila se ji přeložit.

„Smůla nikdy přijde sama,“ dodal.

Jeho nešikovný pokus o anglický překlad a vážnost, s jakou to pronesl, ji rozesmály. Měla chuť si tu větu zapsat, aby si ji zapamatovala, ale přišlo jí, že by to vypadalo divně. „My říkáme, že když prší, tak lijí.“

„Jé, to říkáme taky. A sedí to i na dnešní počasí.“ Znovu se odmlčel a oba bezmyšlenkovitě zírali na zdravotní plakáty o hygieně rukou a konzumaci alkoholu. „Máte namířeno do Londýna?“ zeptal se po chvíli.

Přikývla a snažila se nemyslet na to, co ji doma čeká. „Byla jsem v Paříži jen pár dní kvůli práci.“ Doufala, že se nebude ptát na její práci. Bylo by těžké vysvětlovat, že procházení butiků na Place Vendôme je součástí její pracovní náplně.

„Je mi líto, že vám Paříž nepomohla vyřešit problémy.“

Hořce se zasmála. „Netušila jsem, že Paříž je terapeut.“

„Terapeut, básník, umělec a klaun – to je Paříž. Koho z nich potřebujete?“

„Všechny,“ řekla. „Ale nejvíc by se mi hodil zázrak.“

„Tak to jste možná přece jen na správném místě,“ řekl lehce. „Slyšela jste o Cour des Miracles? Les Misérables? Nebo Chrámu Matky Boží v Paříži?“

„O těch cikánských skrýších? Znáám jen Disneyho verzi.“

Nepodařilo se mu potlačit výraz obličeje, který prozradil, co si o tom myslí. „To není úplně smysl tragédie Viktora Huga.“ Vyslovil to jako „Viktor U-go“, což Ren připadalo roztomilé.

„Ne? Já tragédie moc nemusím, takže se omlouvám vašemu příteli monsieur U-govi, že jeho knihu číst nebudu.“

„Neoceníte tu romantiku, kdy hrbáč umírá kvůli lásce?“

„To tam je?“ Otrásla se. „Hrůza.“

„Ale on je ten nejlepší z mužů. Quasimodo.“

„Tak to se má,“ zamumlala. „Nezní to moc romanticky.“

Ale co ona vlastně věděla o romantice? Najednou jí nemocniční vzduch připadal těžký a dusivý. Co právě teď asi dělá Charlie? Oslavuje, že se může veřejně ukazovat se svou novou láskou?

Ten zatracený prstýnek jí na prstu vůbec neseděl. Protáhlý diamant jí jen připomínal, že nebylo možné najít snubní prsten, který by k němu pasoval. Měla to brát jako varování.

Z náhlého popudu za prsten zatáhla, aby ho sundala. Už nemusela nic předstírat. Byla oficiálně nezasnoubená. Alespoň by z toho měla mít trochu radost. Prsten jí nešel přetáhnout přes kloub, a tak zatáhla ještě silněji.

„Au!“ zasténala.

„Ren.“ Znělo to zvláště, když vyslovil její jméno se silným přízvukem a hláska „R“ mu rezonovala hluboko v krku. „Ren!“ Jeho hrubé ruce sevřely ty její.

Zvedla zrak. Sacha měl obličej blízko ní – nakrabacené čelo, velké vřelé oči – a pevně sevřené rty, což jí připomnělo, že zírá na jeho ústa. Jemně jí uvolnil prsty.

S prstenem zaseknutým na kloubu, rozbitým telefonem, světem připraveným s potěšením sledovat její skandál a ostrým nemocničním světlem nad hlavou se Ren dívala na Sachu a přemýšlela nad tím, jaké by to bylo políbit jej.

KAPITOLA 3

„Sacha Mourad?“

Sacha rychle stáhl ruce z těch Reniných, přičemž prsten nadále zůstal pevně zaklíněný na kloubu prstu. Pokusila se ho zatlačit zpět, ale nešlo to ani jedním směrem. Hlas ho znovu zavolal a Ren pocítila, jak ji polilo horko.

V duchu se okřikla. Tetování a pracovní boty? To je opravdu podivná nově se rodící úchylka. Vzpamatuj se, Ren!

Až když byli asi v polovině chodby, uvědomila si, že by ho asi za lékařem měla nechat jít samotného. Jenže než se nadála, už byla v ordinaci, stála v rohu a svírala v náručí jeho bundu, zatímco Sacha s ošetřovatelkou vedli rychlý rozhovor ve francouzštině.

Než se rozhodla, jestli si má sednout, nebo zůstat stát, Sacha se vyhoupl na vyšetřovací stůl a začal si svlékat tričko – a v tu chvíli už od něj nedokázala odvrátit oči. Celá paže byla pokrytá tetováním a na levém bicepsu měl vytetované dva zkřížené meče.

Pod nemocničním světlem vynikly všechny obrysy jeho štíhlých svalů.

Nemohla si pomoci. Napadlo ji, že Charlie, navzdory hodinám v posilovně a proteinové dietě, takhle vyrýsovaný nikdy nebyl.

Sacha si s ošetřovatelkou vyměnil ještě pár slov, na rtech se mu občas mihl zdrženlivý úsměv. Měl mírně křivé přední zuby – ne moc, ale v Reniných kruzích by to bylo dávno „opraveno“. Jí se to docela líbilo.

Sestra mu posvítla do očí a provedla několik testů na rovnováhu a – jak Ren hádala – také na paměť a koncentraci. Zatímco Ren stála v rohu a snažila se na něj nedívat, nebo alespoň nedávat najevo, jak moc ji zaujala jeho výrazná tvář a jeho francouzština, které vůbec nerozuměla, odjížděl z nádraží Gare du Nord další vlak Eurostar.

Sacha vzhlédl a zachytil její pohled. Instinktivně ustoupila a narazila do zdi. Jaký idiot proboha okukuje muže, kterého právě srazil?

O hodinu později už měl Sacha potvrzeno, že nemá otřes mozku, a společně vyšli ze dveří pohotovosti. Ruku měl v závěsu. Noc už padla a déšť se změnil v jemné mrholení, které se vznášelo kolem pouličních lamp v mlhavé záři.

Ren se otrásla – ze změny teploty i z tíživého šera. O vteřinu později jí na ramenou přistála bunda s fleecovou podšívkou a ona se do ní zachumlala.

„Neměl byste si ji radši nechat...“

Zavrtěl hlavou, aby ji umlčel. „Máte pořád mokré vlasy.“

„Bílel určitě není daleko,“ poznamenala a začala se soukat do bundy. „Au,“ sykla, jak ji znovu zabolel prst se zaseknutým prstenem.

„Ukažte,“ řekl Sacha a vzal ji za ruku. „Ajaj, ten prst je úplně fialový.“

„To není...“ Sacha zvedl její ruku blíž ke světlu a Ren se zašklebila, když spatřila, jak je špička prstu flekatá. Ještě jednou zkusila pohnout s tím zatraceným prstenem, ale marně. Zatajila dech a pak pomalu vydechla. „Víte, co ještě říkáme v angličtině o neštěstí? Že chodí po třech.“

„Ve francouzštině zase máme: Jamais deux sans trois. Co se dvakrát stane, stane se i potřetí.“

„Hlavně když se to zastaví u těch tří,“ zamumlala pro sebe.

„Máte nějaký krém na ruce?“

„V autě,“ řekla. „Kde je Bílel?“

„Nevolal vám?“

Tiše zaklela – vzpomněla si na svůj nefunkční mobil. Na druhou stranu, pomyslela si s trpkostí, když je telefon rozbitý, nikdo se jí nemůže dovolat. Žádná oznámení. Žádné naléhavé výzvy, aby se okamžitě dostavila a čelila následkům skandálu.

Zkusila ještě jednou zapnout mobil, ale bylo jasné, že je definitivně mimo provoz. Náhle se zasmála – její smích měl blízko k hysterii – a hodila ho do nejbližšího odpadkového koše. Pocítila nečekané uvolnění, než jí došlo, že je venku, večer, bez telefonu – sama, bez Charlieho, bez asistentky. Není ještě větší tma, než byla před chvílí.

„Máte na Bílela číslo? Mohl bych mu zavolat.“

Pohlédla na Sachu. Teplo jeho bundy na ramenou jí připomnělo, že zas tak úplně sama není. Po krátkém přehrabování v kabelce mu podala vizitku s Bílelovým číslem.

Následoval krátký rozhovor ve francouzštině – zaslechla něco jako „En fait?“ a „Jusque-là,“ ale nedokázala si vzpomenout, co to znamená. Když Sacha hovor ukončil, vysvětlil: „Bílel má problém s výměnou auta. Přijede nejdříve za půl hodiny. Velmi ho to mrzí.“

Ren se rozhlédla – a hned toho litovala. Byli někde v desátém obvodu. Naproti přes silnici zahlédla turecké bistro a několik obchodů se staženými roletami. Betonová zeď kolem nemocnice byla pokrytá plakáty a graffiti.

Tak vypadala Paříž – město světla. Mimo její milovaný první obvod to bylo spíš město temných zákoutí. Otřásla se a zhluboka se nadechla.

„Je mi líto, že nejste doma a nemůžete si odpočinout,“ řekla, i když to nebyla úplně pravda. Nebýt těch záhadných krabic se starožitnostmi, uvězněných v Bílelově autě, už by si šel nejspíš dávno po svých a ona by zůstala sama se svými iracionálními strachy.

Zavrtěl hlavou a z jeho kudrlin mu odlétly drobné kapky deště lesknoucí se ve světle jako malé jiskřičky. „Mám nápad,“ řekl zčistajasna, „jak vyřešit oba vaše problémy.“ On si myslí, že má jen dva problémy? „On y va!“ pokynul jí a vydali se do noční temnoty – do části Paříže, kterou vůbec neznala. Měla by být opatrná, než se jen tak pustí s cizím mužem do neznáma.

Ale být v Paříži s pohledným neznámým mužem bylo stokrát lepší než čelit babiččině hněvu v Londýně.

On y va, zopakovala si v duchu. Jdeme.

* * *

Sacha cestou zavolal Josephovi, ale důvody svého zdržení příliš nerozváděl. Nedokázal starému muži vysvětlit, že byl v nemocnici, ale je v pořádku a teď jde s nějakou cizí ženou do baru – ovšem ne z obvyklých důvodů. Ačkoli si vlastně ani nepamatoval, kdy naposledy vzal nějakou ženu do baru z jakéhokoli důvodu.

Za necelých deset minut dorazili do dvacátého obvodu a zastavili se u přechodu. Na první pohled nebyla křižovatka ničím výjimečná. Sacha už se ani nemusel rozhlížet, aby si vybavil posprejované rolety čínského supermarketu, popsané vulgarismy v šesti různých jazycích. Budova bývala kdysi divadlem, což stále připomínal starý masivní nápis nad vchodem – a betonová stříška už by potřebovala vyčistit.

Byla to typická pařížská křižovatka – dlážděné ulice, různorodé budovy ve zlatavém odstínu z devatenáctého století, moderní obytné domy a všechno možné mezi tím. Kolem nich svištěly skútry i kola a spěchali chodci. U stolů naproti v kavárně, kde bylo i v tuto noční hodinu plno, seděli promrzlí kuřáci. Byli v Belleville, místě, kde žil Sacha, ale Ren se tu rozhlížela, jako by ji vzal do Disneylandu.

„Vítejte v Paříži,“ poznamenal suše.

„Tohle není ta Paříž, kterou znám,“ odpověděla.

„Není to sice dvůr zázraků – ty slumy strhli před sto padesáti lety – ale třeba tu najdeme něco, co vám pomůže vyřešit aspoň jeden z vašich problémů.“

Následovala ho s širokým, trochu zasněným úsměvem. Všiml si, že se hodně usmívá.

Když se zastavil naproti jejich cíli, rozhlížela se stylem, jako by se chystala na první návštěvu Louvru, a ne baru. Chytil ji za ruku, když zakopla o vyvýšený obrubník.

„Tohle místo je... zajímavé,“ řekla a nahlížela do postranní uličky, kde se stálí zákazníci baru tísnilo u plynových ohříváčů.

„Jste v Paříži poprvé?“

„Ne, jezdím sem často, jen... ji očividně moc neznám.“

Uvnitř se Ren zastavila a prohlížela si červený neonový nápis nad barem, řady lahví s alkoholem a skupinky mladých návštěvníků. Gramofon v rohu hrál mix kabaretních písní, šansonů a rytmického konžského soukousu. Uprostřed parketu tančily dvě bílé ženy s dredy a piercingy ve rtech – své drinky měly položené na stole pokrytém kolážemi.

Ren by mezi nimi působila jako zjevení – nebýt toho, že její neupravený vzhled již zcela zastínil původní dokonale sladěný outfit. Byla bleďá, make-up se jí dávno setřel a tváře měla poseté pihami připomínajícími hvězdy. Nikdo by si nejspíš nevšiml jejích dokonale střížených kalhot, černo-bílých designových bot ani náušnic, které ladily s jejím prstenem. No dobře, těch náušnic si možná někdo všiml. Diamanty v nich byly obrovské.

„Une margarita glacé et un thé à la menthe,“ objednal Sacha, když k nim přišel barman.

„Ach,“ řekla Ren a sáhla do kabelky. „Platí se hned, nebo až potom?“ položila na bar stoeurovou bankovku.

Sacha na ni okamžitě připlácl ruku a posunul ji zpět k ní. „Nemáte něco menšího?“

„Proč? Jsou tu kapesní zloději?“